

46-HỒI HƯƠNG VÀ XÂY LẠI ĐỀN THỜ (ÉTRA 1-6)

Khi cuốn sách mở ra, chúng ta thấy Kyrô, vua của Ba tư, tuyên chỉ trên khắp vương quốc cho phép những người Dothái bị bắt lưu đày trong vương quốc được trở về Giêrusalem.

Hai trăm năm trước, Chúa đã tiên báo rằng Ngài sẽ thực hiện việc này. Ngài nói đích danh Kyrô sẽ là người Ngài dùng. Ghi chép của lời tiên báo đặc biệt này, trong đó nêu đích danh vị vua hai trăm năm trước khi vua này trị vì được tìm thấy trong Isaia 44:28; 45:1-4. Không nghi ngờ gì chiếu chỉ của vua Kyrô được loan báo là một phần sự kiện cho thấy nhà vua đã đọc những lời trên của ngôn sứ Isaia.

Ảnh hưởng của tiên tri Đanien trong triều đình rất lớn. Ông đại diện cho Israen tại triều đình Babylon. Ông là một trong những ông hoàng được mang tới phục vụ triều đình bởi vua Nabucônôđôxo. Bây giờ ông đã là một ông già.

Trong lần kêu gọi đầu tiên của vua Kyrô (537 B.C), (Étra 1:1-4) khoảng trên dưới 50,000 người Dothái dùng cơ hội này hồi hương về Giêrusalem dưới quyền Dơrúpaven. Chú ý từ thời này dân Israen được gọi là Dothái (Jews) bởi vì hầu hết họ thuộc bộ tộc Giuđa và tên Jews bắt nguồn từ Giuđa (Judah).

Vua Kyrô trả lại cho Dơrúpaven những bình chén vàng mà vua Nabucônôđôxo đã lấy từ Đền thờ Giêrusalem (Étra 1:5-11). Họ trở về qua một sa mạc không có sẵn đường đi dài 700 dặm từ Babylon tới Giêrusalem.

Vào lúc bị bắt bảy mươi năm trước, chỉ những giai cấp thượng lưu mới bị mang qua Babylon. Những người khác phải ở lại nơi họ cư ngụ để chịu hành hạ (Giêrêmia 24:5-8; 44:15). Bây giờ không phải tất cả mọi người đều hồi hương, chỉ những người tha thiết và sùng đạo mới trở về. Đó là lúc sàng lọc thực sự giữa dân chúng. Hầu hết dân chúng sau bảy mươi năm đã xây nhà, lập nghiệp và có cuộc sống ổn định nên họ chọn ở lại Babylon. Họ không muốn đối diện với nguy hiểm và khó nhọc của việc hồi hương qua sa mạc và về lại cái thành phố đã bị tiêu hủy.

Cũng giống như người Dothái thời chúng ta tuy có hàng ngàn người trở về Palestine từ khắp nơi trên thế giới, những người đã làm giàu tại những quốc gia khác họ cũng chẳng muốn về khởi đầu lại cuộc sống bấp bênh ở Giêrusalem.

Mặc dầu các đầu mục thuộc chi tộc Giuđa, chắc chắn có những đại diện từ toàn thể Israen. Chỉ những ai yêu mến Thiên Chúa mới sẵn sàng thử làm việc hồi hương. Rất nhiều người Dothái sinh ra ở Babylon trong thời gian bảy mươi năm lưu đày. Những người này không coi mình là tù nhân mà là người lưu vong.

Mọi chuyện đều được sắp xếp chu đáo khi Chúa nắm quyền. Chẳng những tiền bạc để xây lại Đền thờ mà cả lộ phí và tất cả những nhu cầu khác cũng được cung cấp đầy đủ bởi Chúa theo lệnh của vua Kyrô (Étra 1:4,6). Có người nói rằng Chúa dùng Babylon như là hầm an toàn để cất giữ những bình vàng bình bạc của Đền thờ.

Tên của những người hồi hương được ghi trong chương 2. Họ là những người coi việc đặt nền móng cho Đền thờ là việc ưu tiên hàng đầu. Đây là thời gian vui mừng lớn lao. Thật thú vị khi chúng ta thấy rằng trước khi họ nghĩ đến xây dựng nhà cửa cho mình họ nghĩ đến việc xây nhà cho Chúa ngự. Họ không xây Đền thờ trước nhưng xây bàn thờ (Étra 3:2).

Trong mỗi đời sống chúng ta phải dành ưu tiên cho chỗ nào cần giải quyết tội lỗi mình. Lòng ta phải ngay thẳng nếu muốn được Chúa chúc phúc. Bàn thờ là trung tâm điểm của Dothái giáo, thập giá là trung tâm điểm của Đức tin Kitô giáo.

Hãy đọc về những trở ngại đối với công việc xây đền thờ (Étra 4:1-22). Trở ngại đối với tất cả công việc cho Thiên Chúa là chuyện sẽ xảy ra. Giáo hội không nên nhận sự trợ giúp của thế gian.

Đối lập làm họ nản lòng. Họ cần sự điệt của ngôn sứ Khácgai. Hai ngôn sứ Khácgai và Giêrêmia, khích lệ dân chúng từ trong hàng những kỳ mục (Étra 4:23-5:17), và trong vòng bốn năm Đền thờ được hoàn tất và khánh thành (Étra 6).

Đền thờ của Dơrubaven xây rất đơn sơ và mộc mạc. Nó không giống dinh thự lộng lẫy mà vua Solômon đã xây. Thực thế, nó hoàn toàn trái ngược với sự tao nhã của Đền thờ đầu tiên mà những người đã nhìn thấy Đền thờ của vua Solômon xây vẫn thường kể lại. Nhưng đó là nhà Chúa và vì thế dân chúng tạ ơn Chúa và được an ủi nhờ nó.